

את טבעת הענבר המרת באדם
את חליפות החרף תלית בשדה
ושערך צהב. אך ממש בקדום:
נגליך והבות וצינך בודדה.

בצדפה החובקת פנינמה הנקשה
ך גופך המהדר סביב ללב.
תשוקתך עצמית ואהבתך חמושה
וחמלתך בצלוב על הצולב.

א ג ד ה

הדלתות — מקשה זקב אך עד ספן בא מדבר.
והמתדפק מת בספן אחרי שבחרב צבר.
אבל הזקב נוטף ודבק בו פצנך לצנאר.

ובטנך חככה ונייך קמטו אך מצחך שיש.
ובנך יהא גא וחקם אך מולך תמיד מביש.
רק בחמך פכספית בוגד כך: חושק ונרגש.

נדעתי איך עם מחוקק ואיך באים על אשה
למדתי לכפל ולנהג ולעשות במתכת נוקשה
אך בתוך צינך השקופה האישון וע לא בושה.

רק הדם שבחד הזכוכית הנמוצה
הוא משאלתך הנחוצה.